זה היה העולם הזה שהיה

לפני 25 שנה

גיליון „העולם הזה", שראה אור השבוע לפני 25 שנה בדיוק, פירסם את סיפור חייו המזעזע של אורי גלין, מיים אסון מעגן, תחת הכותרת „אדם נגד הגורל". מדור הקולנוע של השבועון הביא את סקירתו של מיכאל אלמן על „הסרטים שתראה בקרוב", ביניהם: „ידיים רעבות לשילטון", מבויים בידי רוברט וויז, „לפני המבול", מבויים בידי אנדרי ויאשם, ו„הקינאה", מבויים בידי פיטרו ג'רמי.

כתבת־צבע מיוחדת במינה גילתה לקהל הישראלי של אותם ימים את החזן־רב אברהם בכור יוסף, רבה של מכבי יפו, שהתעלם מאיסורי הרבנות וליווה את קבוצתו במסעיה. הכתבה עלתה נשאה את הכותרת „דון קאמילו ביפו". סילבי קשת, בכתבה „הכל אודות חווה" דיווחה על חיזוק באמנות, בזכי פוקסרס, הומר מריו לאנצה, בילויי־לילה בחיפה והמרדשה לתזונה בירושלים. במדור הסיפור הקצר התפרסם סיפורו של סומרסט או. מוהאם, „האדם המצולק".

בשער הגיליון: מיים מיכה־אסון, אורי גלין.

„העולם הזה" 881

תאריך: 8.9.54

תעלת סואץ כסלע מחלוקת * ירוזם הג'ינג'י וחברו המצרי

בפגישה מחודשת * עמוס קינן כתב ספורט

העם

הגטואיזם החדש

יש וכנסת ישראל מתעלה לרמה גבוהה של ויכוח. אם יש לתקן סעיף בנוהלים הפליליים, או לקבוע נוהל לגיתוח גו־סות, או לשקול את הצורך בעונש־מוות, אפשר לקוות לנאומים המטילים אור על הענייו, חודרים לעמקותו ומגלים הבנה חו־דרת. כי אין בכנסת מחסור לא בעורכי־דין, לא ברופאים, ולא באנשי מצפון.

לרוע המזל אין דבר זה נכון לגבי מיספר המדינאים בכנסת. הוא מצומצם מאד. ומעולם לא היה הדבר ברור יותר מאשר בשעת הוויכוח על מדיניות־החוץ, שהת־קיים בשבוע שעבר.

חם ושלום. מי שעצם עין והשכיח לעצמו את המקום שבו נמצא, יכול היה להיתפס לאמונה כי ההיסטוריה חזרה אחורנית. לא רק המיפלגות היו ישנית נושנות, לא רק פני הצירים היו ברובם ותיקים ומוכרים מעשרות קונגרסים ציו־ניים. גם הסיגנון החל דומה יותר ויותר לסיגנונה המבורך של הסוכנות היהודית לארץ־ישראל, זכרונה לברכה.

בימים הטובים ההם, כשקם היישוב למ־חות נגד גזירה זו או אחרת, לא שכח לעולם להקדים ולומר, שאין לו שום מיל־חמה עם ממשלת הוד־מלכותו, מלך ברי־טניה, אלא אך ורק נגד כמה מפקידיו. היישוב נלחם נגד הגזירה (שלא תקום ולא תהיה!) וגם נגד הפקידים (ימח שמם וזיכרם, אבל בשקט), אולם הוא ישמור אמונים לבריטניה הגדולה בכל מחיר. כי נצח ישראל לא ישקר.

מאז ירד דגל ועלה דגל בתרנים רבים בישראל. אך השבוע היה נדמה כי למר־גינה החדשה נמצאו מילים ישנות. שוב הכריזו מנהיגי היישוב, שהפכו בינתיים למנהיגי המדינה, כי ייאבקו נגד רוע הגזירה (מסירת בסיס הסואץ האדיר מידי בריטניה לידי מצריים, וחימוש ארצות ערב) וגם נגד הפקידים האחראים לה (ושכבו־דם מונח במקומו) — אולם אין פירוש הדבר, חס ושלום, כי ישראל תפנה עורף לידידתה האמריקאית. ההיפך הוא הנכון. אין היא מבקשת אלא לשנות את יחס הפקידים, ואז הכל יסתדר.

שיעורים ביתי־רצויים. פה ושם הורמו קולות בכנסת נגד גיטואיזם מחודש זה. אולם הרוב היציב של הכנסת הרים את ידו בהצבעה מוחצת למען החלטה, שהיתה יכולה לפאר את הקיר בכל קהי־לה יהודית בעולם: בקשה לממשלת אר־צות־הברית להואיל לשנות את מדיניותה.

אלא שממשלת ארצות־הברית פועלת בהתאם לקו הנובע, לדעתה, מתוך האינט־רסים שלה. קשה לקוות שהחלטת הכנסת תניע אותה לוותר על אינטרסים אלה.

עיתונות

ד"ש משבר לגבול

בפעם הראשונה נפגש ירוחם (ה„ג'ינ־ג'י") כוהן, עם רב־סרן גמאל עבד־אל־נאצר בכיס־פאלוג'ה, כהכנה לפגישת מפקדי החזית (ראיון מיוחד, העולם הזה 854). כימעט מייד התתדרו ביניהם קשרי ידידות עזים. כשנולד בנו של עבד־אל־נאצר, שלח לו כוהן הפלם־חאי, באמ־צעות ועדת שביתת־הנשק, חליפה של תי־נוקות, וקיבל בחזרה חבילה של עוגות מצריות משובחות.

מאז הגיע הקצין גבה־הקומה לשילטון במצריים והחל מעצב את גורל מדינתו, לא נפגשו עוד שני הצעירים ילידי־המר־חב. בשבוע שעבר החליפו ביניהם דרי־שת־שלום מיוחדת במינה. השבועון המצ־רי אחר־סאעה (שעה אחרונה) פירסם במקום מרכזי ראיון מיוחד שנתן ירוח־חם כהן לפרונטפייג', עיתון־האח האנגלי של העולם הזה. הנושא: עבד־אל־נאצר. לא היה כל ספק שהעיתון קיבל אישור מראש מטעמו של נאצר, וכי בצורה זו, הצליח העיתון הישראלי ליצור שוב קשר חי בין שני הידידים.

שני פרטים קטנים נתנו תבלין לדבר. האחד: אחר־סאעה העתיק מפרונטפייג' את תמונתו של עבד־אל־נאצר, אשר פרונט־פייג' העתיק אותה קודם לכן מאחר־סאעה. פרט שני: העיתון הערבי פירסם בהבלטה את שער העיתון הישראלי (ראה: גלופה) עליו רשום בבירור: „ההדורה המקומית" (פרונטפייג' הופיע בשתי מהדורות — האחת, מיועדת לקוראים ישראלים, והש־נייה, לקוראים מעבר לים). עדות היה לכך, שאותו גיליון לא הגיע למצריים דרך חוצלארץ, אלא הובא למצריים ישר, כנר־אה בידי מסתנן, או איש או"ם.

הראיון של ירוחם כוהן ב„אחר־סאעה"

חליפה + עוגות

הסכין המשוגע מאת עמוס קינן

0:0 – טוב מלא כלום

החבר'ה היו במצב־רוח מצויין. זו הפעם הראשונה אחרי אלפיים שנה באה קבוצה עברית לשחק כדורגל בצל שער־טיטוס. במלון „אסטור", בוויא טוורה, מקום פחות או יותר מפואר, בו השתכנה הקבוצה, שרחה חרגשה היסטורית מרוממת זו. שייע סחב ללא הרף אפרסקים בגודל ראש־תינוק ישראלי, סחט אגסים מן המלצר, שנצטווה לחגיש אותם שניים שניים, בידח את כולם בהלצות־מסוג־שייע, הידועות לחובבי־שייע.

בצירות הישראלית נערכה מסיבת. מי לא היה שם? הציר אליהו ששון והגברת ששון קיבלו את האורחים בדירתם חצנועה — באמת צנועה... כנראה שבאו רק אלה שחוזמנו, שכן הם כללו את אוסף־הכישרונות של סגל־עובדי־הצירות. כל עובדי הצירות הם זמרים: הם שרו לפי חתור, והתנצלו שהם צרודים במקצת, בגלל העשן שמילא את החדר...

כולם נרדמו. התחרות נערכה בפורום רומאנו, איזור הספורט המפואר שהקים מוסוליני לאיטלקים. היא החלה ביום א' בשעה ארבע, בנוכחות קהל בן 25 אלף איש. „לאציו" התייצבה בהרכב הבא: דה פאציו (שוער), אנטיגאצי, סנטימנטי (מגינים), פואין, ג'ו באניני, סאסי (רצים), בורינו, ברדסן, ווילוו, פארולה, פונטאסי (חלוצים).

מכבי הופיעה במחצית הראשונה בהרכב הבא: בנדורי (שוער), מתניה, ליטבק (מגינים), טוריקה, שניאור, בן־דרור (רצים), ישראלי, גולדשטיין, גלזר, סטוזינסקי, מרימוביץ' (חלוצים).

המישחק נפתח בקול ענות־חלושה. לפלא היה בעיני הצופים כיצד יכולות שתי קבוצות להסתובב על המיגרש, ללא רצון רציני לנצח אחת את חברתה. בעשר הדקות הראשונות נדמה היה כי הכל נרדמו. לאחר מכן נראתה התנערות מסויימת. אנשי מכבי סיכנו מפעם לפעם את שער היריב. הסתערות נהדרת של שייע גלזר קצרה תשואות, אך השוער הדף את הכדור. שייע בעט שנית ונהדף בשנית. בעת הבעיטה השלישית תפס השוער האיטלקי את הכדור.

הטוב בשחקני מכבי היה גלזר, אך במשך כל המחצית השנייה לא היה לו ממי לקבל כדור ולמי למסור כדור. שניים מן האיטלקים שמרו עליו בשבע עיניים ולא משו ממנו אפילו לרגע. במחצית הדקה האחרונה ניסתה „לאציו" לזכות לפחות בשער אחד, פיתחה התקפה עזה על שער מכבי. רק בנס לא ספגה הקבוצה הישראלית את השער הגורלי.

לסיכום: שחקני „לאציו" גילו יתרון טכני מובהק. אולם משום מה החטיאו הם את כל הבעיטות לשער. בשתי הקבוצות הטיבו המגינים לשחק מן החלוצים. יחס הקרנות (3:7) לטובת „לאציו" משקף היטב את מהלך המישחק ואת מהותו. הגנת שחקני מכבי, בעיקר במחצית השנייה, היתה מצויינת. התוצאות האפסיות משני הצדדים הן ניצחון להגנה שלנו, כישלון לחלוצי „לאציו".

מה יש לדבר? 0:0 יותר טוב מלא כלום.